

Istentisztelet – Húsvét utáni 1. vasárnap (QUASIMODO GENITI)

Budapest-Fasor, 2021. április 5. 11:00; MGyTK

<https://youtu.be/85TvG4YZb2I>

Az ünnep igéje: Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre.

Mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre. Halleluja! (1Pt 1,3; 2,2)

Lekció/olvasmány: Jn 20,19-29 – Jézus megjelenik tanítványainak (Mk 16,14; Lk 24,36-49)

Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek! És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat. Jézus erre ismét ezt mondta nekik: Békesség nektek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. Ezt mondva rájuk lehelt, és így folytatta: Vegyetek Szentlelket! Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.

Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, nem volt velük, amikor megjelent Jézus. A többi tanítvány így szólt hozzá: Láttuk az Urat. Ő azonban ezt mondta nekik: Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem. Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: Békesség nektek! Azután így szólt Tamáshoz: Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő! Tamás pedig így felelt: Én Uram és én Istenem! Jézus így szólt hozzá: Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.

Textus/a prédikáció alapigéje: 2Kor 4,7-14 – Isten erejének kincse cserépedényekben van

Pál írja: Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak: Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak; letipornak, de el nem veszünk; Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben. Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben. Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek. Mivel pedig a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: „Hittem, azért szóltam”, mi is hiszünk, és azért szólunk. Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt.

Kedves Gyülekezet!

A KORINTHUSI FAZEKASMESTEREK munkái, a jelenetekkel díszített kerámiavázák és az egyszerűbb tárolóedények, az amforák – a bronzöntők és a szőnyegszövőők munkái mellett – világszerte keresett termékeknek számítottak Pál korában. Nyilván ezért is használja ezt az ismert képet akkor, amikor a mi földi valóságához kötött és ezért az öregedés és az elmúlás erőinek kitett testi valónkat ehhez, az égetett agyagedényhez hasonlítja. A test esendő voltának ilyen jellegű szemléltetése egyáltalán nem volt ismeretlen Pál korában.

Íme két példa: 1. Egy rabbinista elbeszélés szerint Hadrianus (76-138) római császár lánya csodálatában így fordult Jehosua ben Chananja rabbihoz, a rabbi tanításainak hallatán: „Ej, ekkora bölcsesség ilyen csúf edényben!” 2. Seneca, a sztoikus filozó-

fus, drámaíró és politikus, a véres császár, Néró római nevelője egy vigasztaló levelében ezt írja: „Mi is az ember? Edény, amelyet minden megingás, minden koccanás összetörhet.”

Amilyen törekeny a cserépedény és minden más agyagból készült és égetett használati eszköz, úgy velejárója az emberi létnek is a tönkremenetel, a pusztulás állandó veszélye. Bizonyos életformákra, foglalkozásokra különösen is igaz ez. Pál a maga apostoli létét is ide sorolta, hiszen a sok utazással és sok ellenállással együtt járó igehirdetői szolgálata révén sokkal több kockázatos, veszélyes élethelyzetbe keveredett, mint rendes, hétköznapi, polgári életformában élő embertársai. A sors mostohaaságával szemben ő, az Isten embere sem élvezett megkülönböztetett védeltséget, kivételezett helyzetet. Sőt! Amilyen szenvedélyesen védelmezte egykor atyái hitének ügyét a keresztények üldözésével, olyan hév-

vel és maximalizmussal igyekezett drámai megtérése után az isteni irgalmasság Jézusban megmutatkozott jó hírét továbbadni annyi embernek és olyan széles földrajzi körben, amennyire csak lehetősége volt – akkor is, ha ez számára kivételesen nehéz sorsot eredményezett. A korinthusi és a római gyülekezeteknek írt leveleiben az ún. „vizsontagságlisták” ókori irodalmi műfajához hasonlatosan ő is többször szedte rendbe a szolgálata során őt ért nyomorúságokat, veszélyeket: bebörtönzést, megveretést, hajótörést, zaklatásokat, gyilkossági kísérletig menő rosszindulatot (1Kor 4.; 2Kor 6. 11. 12.; Róm 8. fejezetében). Mindezek mellett még el kellett szenvednie *a testébe adatott tövist*, azaz valamilyen konkrét betegséget is.

A sors mostohaságaival szemben nemhogy az Isten mai emberei, az egyházi szolgálatban álló papok és lelkészek sem, de egyetlen keresztény ember sem élvez megkülönböztetett védettséget, kivételezett helyzetet. Életünket Istenünk tenyerében tudva vállalunk mi mindannyian szenvedéseket és áldozatokat a hitünkért, egymásért, a szeretetért – s szenvedünk el mindezek mellett betegségeket, baleseteket, testi-lelki kínokat.

Egyszerű s törékeny cserépedények vagyunk mi mind, mondja Pál, és tetszett Istennek, hogy így váljunk rendkívüli kincs őrzőivé azáltal, hogy magunkban hordjuk Krisztust, azáltal, hogy bennünk él, jelen van bennünk az újjáteremtő, irgalmas és erős Isten. Ezért vagyunk erősek – a gyöngeségünk ellenére is. Istennek olyan, minden emberi számítást megcsúfoló módszere ez, amelyre már az Ószövetség is felhívja a figyelmünket a kiválasztás történetének meglepő fordulataival. Istennek olyan, minden emberi számítást megcsúfoló módszere ez, ami azonban leginkább Jézus teljes megütközést keltő kereszthalálában nyilvánul meg. (Cserháti S.) Ezért kezdi első korinthusi levelét Pál így: *Mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt az Isten ereje és az Isten bölcsessége.* (1Kor 1,23-24) És ezért írja C. S. Lewis is az alábbi szavakat: „A valóság rendszerint olyan, hogy aligha tudtuk volna magunk kitalálni. Ez az egyik oka annak, hogy hiszek a kereszténységben. Olyan vallás, amelyet nem lehetett volna kitalálni. Ha azt a mindenséget kínálná föl nekünk, amelyre mindig vártunk, akkor úgy érezném, hogy mi alkottuk meg.

Köszönjük neked, Urunk, hogy ha a mi külső emberünk megromlik is, a belső emberünk erőddel, bennünk léteddel mégis napról napra megújulhat. Hála legyen neked ígéretedért és bátorításodért, hogy Krisztus ereje által segítesz, győzelmekhez is segítesz bennünket, és támogatsz abban, hogy ismereted jó illata általunk is terjedhessen a világban. (2Kor 4,16 és 2,14) Ámen.

Valójában azonban nem olyasmit kínál, amit bárki is kitalálhatott volna. Magán viseli azt a furcsa egyedi jellegzetességet, amelyet csak a valós dolgokban találunk meg.” (*Mit hisznek a keresztények?*)

Minden testi-lelki gyengeségünk és törékenységünk ellenére Isteni hatalom, isteni erő és bölcsesség hordozói és képviselői vagyunk, kedves Testvérek. De csak hordozói, csak képviselői! Nehogy ezt az erőt és bölcsességet magunknak tulajdonítsuk. És éppen cserépedény mivoltunk kötelez minket arra, hogy ne szűnjünk meg e kincs, e hatalom, ezen erő és bölcsesség képviselői, hordozói, őrzői lenni. Ne, mert az erő rendkívüli volta nem emberi találmány. Isten emberi számításokat megcsúfoló, az ő furcsa egyedi jellegzetességét magán viselő módszere ez. Ezért lehetünk biztosak a valós, az igaz voltában.

A cserép – mindhalálig cserép marad. Azért, hogy a kincstől, amit tartalmaz, amit őriz világosan megkülönböztethető legyen. A kincznek köszönhetően azonban nem e mostani, *törékeny-cserépedény* létünk az utolsó, hiszen *tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt majd minket is feltámaszt, és maga elé állít.* (Szentpétery Péter In: *Hetvenöt korinthusi szó*)

Egyedül ezen a kincsen, a meghalt, feltámadt és Lelke által bennünk élő Jézuson múlik, nem rajtunk az, ha az életünk, minden kishitűségünket, mulasztásunkat, hibánkat, bűnünket, testi-lelki gyöngeségünket megcsúfolóan Isten ügyének diadalmenetét, Krisztus jó illatának szétáradását eredményezi.

Fogadjuk el, Testvérek, szeressük és öleljük át tehát testi mivoltunkat! Minden szépségével és szépség hibájával, minden erősségével és gyöngeségével. Amikor betegséget, fájdalmat, bántást, magányt, elhagyatottságot élünk át benne, az emlékeztessen minket Krisztus szenvedésére és halálára! Amikor gyógyulást, örömet, vidámságot, boldogságot, teljességet, megbocsájtást, megbékélést, az emlékeztessen minket Krisztus feltámadására és Isten országára! Őrizzük a testünket! Őrizzük benne a drága kincset, Krisztust és az ő kedves és szelíd lelkületét! Hitel. Hitünk szavakkal és életünkkel történő megvalóságában megrendíthetetlen, jó és örök reménységgel. Magunkat sem öndicsérettel, sem önsajnálattal előtérbe nem helyezve, hanem önmagunkon túlmutatón: mindenki figyelmét a Szentháromság Egy Isten bölcsességére és az ő hatalmas erejére és szeretetére irányítva. Imádkozzunk!